Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1ste November 1881. 31te Aargang.

Tale af Ældste G. Q. Cannon

i Salt Lake City den 12te Juni 1881.

(Fra «Deseret News».)

Jeg har hørt paa Broder Woodruff med megen Tilfredshed. Hvad han har sagt er Sandhed, og gavnligt for Enhver, som opbevarer det i deres Hjerter og gjør Brug af det i deres Levnet.

Medens han talte randt det Spørgsmaal mig i Sinde: Var der nogentid en Guds Profet, en Mand sendt af Gud, der blev antaget af den Slægt han levede i? Jonas staar frem som en Undtagelse. Ninive omvendte sig da han kom til den med Budskabet fra Gud; men ellers fra Noas Tid af, er den ene Profet efter den anden bleven forkastet af den Slægt de var sendt til med Budskab fra den Almægtige. Selv Moses, uagtet han lykkeligt førte Israels Børn ud, havde han nær bleven stenet ihjel af hans egne Tilhængere. Og saa var det med alle Profeterne lige til Frelseren selv kom. Han blev forfulgt, bespottet og forkastet. Hans Komme var forudsagt ved de hellige Profeter og hele Folket forventede ham, men han blev forkastet fordi han ikke kom i Overensstemmelse med deres selvgjorte Ideer, af hans egen Slægt, til hvem han blev sendt.

Menneskene gjør sig visse Begreber i Henseende til Sandhed; visse Anskuelser om Gud og Guds Tjenere, og naar en Mand kommer til dem med Noget, der strider mod deres Begreber, saa forkaster de det; og først naar den Mand er død, og ofte først naar hans Blod har flydt, bliver han kjendt for at være en Guds Profet. Frelseren bebreidede Jøderne, at de byggede Profeternes Grave, og prydede de Retfærdiges Gravsteder, som deres Fædre havde ihjelslaget. De ihjelslog dem, og deres Børn sagde: „Havde vi været i vore Fædres Tid, da havde vi ikke været delagtige med dem i Profeternes Blod;" og paa samme Tid behandlede de Profeterne, som var midt iblandt dem, lige som deres Fædre gjorde deres Samtidige. Det tager Tid til at bringe Menneskene til at agte Profeter. Der hengik flere Aarhundreder inden Guds

Søns Minde blev almindeligt helligholdt, eller inden han blev vedkjendt af Mængden, som den hans Disciple sagde ham at være. Hans egen Slægt betragtede ham som en uforskammet Bedrager, som fortjente den mest vanærende Dødsstraf, som kunde paalægges ham — at blive korsfæstet imellem to Røvere. De mente at de havde det uimodsigeligste Bevis paa, at han var ikke Guds Søn. „Kan noget Godt være fra Nazareth?" Mon du og være af Galilæa?" Ransag og see, at der er ingen Profet opstanden af Galilæa. Han var en Galilæer, og paa Grund af hans ringe Fødsel og uanseelige Omstændigheder, mente de sig at være fuldkommen retfærdiggjort i at forkaste ham. Og, som vi har henvist til idag, saa fast var de i den Mening, at han ikke var den han udgav sig for at være, at de raabte: „Hans Blod komme over os og over vore Børn!" De følte dem saa sikre da de raabte paa hans Korsfæstelse, at de var villig til at paatage sig al den Straf, som kunde komme over dem og deres Børn for et Menneskes Død, hvem de ansaa for en uforskammet Bedrager.

Saaledes vil det ogsaa tage Tid inden Joseph Smiths Forudsigelsers Paalidelighed bliver vedkjendt. Vil det skee? Ja. Joseph Smith har udtalt Forudsigelser der ikke kan modsiges, og nogle som er opfyldt.

Før hans Død forudsagde han, at de sidste Dages Hellige vilde blive til et stort Folk i Klippebjergene. Flere Aar førend vi blev nødt til at forlade Staterne forudsagde han, at de Sydlige skulde gjøre Opstand, og at den indbyrdes Krig skulde bryde ud i Syd Carolina. Den Forudsigelse var ude paa Tryk flere Aar førend den gik i Opfyldelse. Og da det saa ud som Oprøret vilde bryde ud i Florida, havde de Sidste-Dages Hellige dog ingen Tvivl om hvor Krigen vilde begynde. De vidste at Gud havde talt, og at det vilde skee; og det gik bogstavelig i Opfyldelse, som og mange andre Forudsigelser, som var udtalt.

Kommer disse Ting til Menneskene saaledes, at de vil antage dem? Nei, de støder an mod Verdens Hovmod. De fremkalder den samme Opposition som Paulus mødte i Ephesus, da Sølvsmedene raabte: „Stor er Ephesernes Diana!" De raabte og skreg saa høit og længe i Favør af Diana, at de overdøvede hans Røst. Saaledes gaar det nutildags. Disse Ting kommer i Modsætning til faststatte Skikke, og til vedtagne Bedragerier; Menneskenes bedrageriske Næringsveie er i Fare; derfor straaler man. Der opløstes et stort Skrig i Landet, og det kommer fra disse, hvis Næringsvei er mest i Fare. Saaledes har det altid været og vil vedblive at være saalænge Menneskene vedbliver at være under den Indflydelse der nu paavirker dem.

Menneskene tykkes ikke godt om denne Kirkes Oprettelse; det strider mod deres Følelser; det kommer i Modsætning til deres nedarvede Ideer og Fordomme. „Kan noget godt være fra Nazareth?" Kan noget godt være fra Joseph Smith, en ulærd Mand? Kan noget godt være fra „Mormon-Folket?" Det er den selvsamme Idee, og det seer ud, som Alverden var i Oprør derover. Alle optænkelige Usandheder siges om dette Folk, og det vil ogsaa blive ved, det tvivler jeg ikke om. Vi har denne Strid at stride, og ethvert Folk, som har staaet som vi staar, har havt den samme Strid at stride. Enhver Reformation, som nogensinde er foregaaet blandt Menneskene, har mødt Modstand, og ofte er

Grundstenene bleven lagt i de Mænds Blod, som var Redskaber i Guds Haand til at lægge Grundvolden. Denne Opposition er ikke noget Nyt. Det er saa gammelt som Adam, at der skulde være Modstand at strides med. Jesus forudsagde det. Han vidste det var fordum, og at det vilde blive gjentaget. Følgelig kan de der antager „Mormonismen", eller Kristi Evangelium, trygt gjøre Regning derpaa.

Men der er den Forskjel imellem denne Husholdning, som vi er i og andre: At vi har den Forjættelse af Gud, at hans Gjerning, som er begyndt i denne Tidernes Fyldes Husholdning, skal aldrig blive forstyrret. Deri er denne Husholdning forskjellig fra alle de forudgangne. Der er ingen Standsning til dette Værk. Menneskene maa fegte imod det, myrde dem der forsvarer det, og anvende ethvert Middel de har i deres Magt imod det; men Jehovas Befaling derom er gaaet ud, og det vil udbredes og tiltage og fra Tid til Tid samle enhver oprigtig Sjæl indenfor dets Grænser, fra al Jordens Kreds; ikke ved at føre Krig, ikke storme, ikke overfalde, men ved guddommelig Sandheds Kraft og ved Aanden, som følger med og vidner for hver oprigtig Sjæl. Og som disse Uroligheder tager til, som Broder Woodruff har talt om (thi de vil tage til, ogsaa i vort Land; de har tiltaget og de vil tiltage) saa vil Menneskene blive urolig i deres Sind, og ikke vide hvad de skal gjøre eller hvor de skal søge hen om Beskyttelse; thi den Dag vil komme, da paalidelig Regjering vil være meget vanskelig at finde i disse Stater, hvor Embedsjægere er' saa talrige. Det Onde, som vil foraarsage denne Ustadighed existerer allerede. Mange vil med Glæde søge Tilflugt, søge Beskyttelse, og opholde sig hvorsomhelst Folket er ærligt, og hvor de Grundsætninger, som Broder Woodruff har omtalt, bliver efterlevet, hvilke er den sande Friheds Grundsætninger, og Gud give at de altid maa blive efterlevet.

Det er sagt, at disse som har været forfulgt, vil i sin Tid blive Forfølgere. Dette har man sagt om os. „Ja," har man sagt. „I er nu ringe i Tal. Det er godt nok, at I søger Frihed og gjør Fordring paa Menneskets Rettigheder. Men vent lidt. Faar I nogensinde Magten, vil I, som har været forfulgt, vende eder om og forfølge andre Folk." Dette er blevet opkastet imod os, begrundet paa Historien om det Forbigangne. Pilgrim-Fædrene siger man, gjorde det. Efterat de selv var bleven forfulgt vendte de sig om og forfulgte andre, saasom de Biskoppelige, Kvækerne, Baptisterne og andre, som ikke troede som de. Vi har ikke gjort det endnu. Vi gjorde det ikke da vi havde Alting efter vort Ønske her i disse Bjerge, ti tolv hundrede engelske Mile borte fra alle andre Folk. Vi gav alle fuldkommen Frihed, og der har aldrig været en Time siden vi først nedsat os her, da vore Tabernakler og andre Forsamlingssteder ikke har staaet aabne for Mænd af ethvert Religionsparti til at prædike inden deres Vegge eller under deres Skygge. Atter og atter igjen er vore Børn bleven indbudne til dette Tabernakel for at høre paa Prædikanter af forskjellige Trosbekjendelser, at de maatte vide hvad andre Folk lærte.

Jeg vilde ikke give meget for en Religion som ikke kunde bestaa sin Prøve for Verden. Der blev engang sagt om Præsident Young, at han havde sagt, at han vilde ikke give meget for en Religion der ikke kunde taale een Jernbane. Jeg tænker ligesaa. Om min Religion ikke kan taale alle de Jernbaner, som

kan lægges hertil, saa ønsker jeg den ikke hverken for mig selv eller for mine Børn. Er der noget bedre end det vi tror, udenfor vor Religion, saa lad det komme, vi vil gladelig modtage det. Vi er ikke viet til vor Religion medmindre den er sand. Men forsaavidt den er sand er vi viet til den, og som saadan har vi antaget den, som saadan forsvarer vi den, og som saadan haaber vi at dø med Tro paa dens Læresætninger og i Udøvelsen af dem; men dersom nogen Anden har noget Bedre, saa maa han saa gjerne komme med det. Vi har opofret nok for Sandhed til at vise at vi elsker den. Vi har forladt alt for den Sandhed vi tror paa, og et Folk, der har kunnet lade deres Huse afbrænde, deres Eiendele ødelægge og dem selv drive ud i Ørken som vi har gjort, og har maattet skabe os et nyt Hjem i dette øde Land, og alt dette for Sandhedens Skyld, et saadant Folk skulde ikke være bange for at modtage nogensomhelst Sandhed, der fremstilles for dem, og jeg tror heller ikke de er. Vi har ikke vist noget Tegn til en saadan Tilbøielighed nogentid. Og denne Lære om flertalligt Ægteskab, som man taler saa meget om — Vi har vist vor Hengivenhed for Sandheden ved at antage den. Havde dens Praxis været af samme Beskaffenhed, som den der er saa populær i Verden, da vilde der ikke været sagt et Ord imod os derom. Det er ikke fordi at andre Folk ikke handler urigtigt med Kvinden, at der opløftes saa stort et Skrig imod os. Det er ikke for at gjøre Synd mod Kvinden, men det er for at gifte flere end een, (hvilket vi jo kunde have undladt, dersom løsagtigt Levnet havde været vor Hensigt) det er derfor at vi angribes. Da Gud aabenbarede det Princip for de Sidste-Dages Hellige, var der nogle Mænd, der hellere vilde gaaet i deres Grav end udføre det. Det var Mænd, der alle deres Dage havde været det Løfte tro, som de havde gjort til deres Hustru, og Tanken om at gifte flere end een var saa stødende for dem, som for nogen Mand i Verden. De gruede for det. Jeg har selv hørt Præsident Young sige, at idet Ligvognen kjørtes forbi hans Hus i Nauvoo paa Veien til Graven, tænkte han, at han vilde ønske det havde været ham, der laa i Kisten, fordi Tanken om denne Lære bebyrdede ham idet han forudsaa den Skam, der vilde udbredes over ham og over vort Folk, naar det blev bekjendt at vi troede paa flertalligt Ægteskab og praktiserede det. Her er Præsident Taylor, og Broder Woodruff, som har talt, og Andre, som var gifte Mænd i de Dage, de veed hvorledes det var. De vilde have unddraget dem derfra om de havde kunnet, men netop den Kjendsgjerning, at de har antaget det, burde være nok til at vise Verden, at de er' Principet hengivne fordi de veed, at det er sandt. De har været villig til at nedlægge deres Liv om nødvendigt, for at adlyde det. Det vilde vistnok være mindre bekosteligt for os, at frasige os det flertallige Ægteskab, og leve efter Verdens Vis. Tror I at jeg vilde have nogen Forfølgelse med en Kone her, og Een eller flere, som ikke var Koner, i Washington? Ikke det mindste; der vilde ikke blive sagt et Ord om mit Ægteskabsforhold eller mine huslige Affærer; ikke et Ord. Dette veed jeg. Men hvorledes veed jeg det? Fordi jeg kjender nogle, som er saaledes stillet; og man siger intet imod dem. Men fordi Mænd tager Hustruer tilægte og Børnene bær deres Faders Navn, som ikke skammer sig ved dem, og Mændene er deres Hustruer troe, og gaar ikke udenfor Fa-

miliekredsen, og de tror at en Mand burde lide Døden som gjør det.

Fordi de gjør' dette bliver de udraabt, og hele Helvede er i Oprør. Dersom det er urigtigt, saa praktiserer vi det uden at vide det. Vi tror det er rigtigt. Vi tror at denne Lære er bleven aabenbaret til Frelse for Kvinden. Og en Mand paatager sig et stort Ansvar naar han gaar ind i denne Orden. Tænk for et Øieblik: Naar en Mand tager en Hustru, og handler rigtigt, saa gjør han det med en ren Forstaaelse imellem dem, at han har Ret til at tage flere, hvilket er i Overensstemmelse med hans Religions Læresætninger. Nu tager han en anden, og hvad er Følgerne? Han fordobler sin Ansvarlighed, han forøger sin Byrde som Forsørger. Hvilken fornuftig og rettænkende Mand vilde vel paatage sig slige Forpligtelser med Letsindighed? Vilde nogen Mand gjøre det af sanselig Begjerlighed? Han vilde være en Nar og en Skurk om han gjorde det. En Mand i denne Stilling, som er retsindig, føler at der hviler et stort Ansvar paa ham i at drage Omsorg for Børnene af et saadant Ægteskab, deres Opdragelse og Undervisning, og at afholde dem fra Lastens Vei; og hvad skulde faa ham til at paatage sig dette Ansvar uden Principet, vidende at det er guddommelig Lov?

Vi ønsker ikke at have noget Overskud af ugifte Kvindfolk blandt os. Vi ønsker ingen Skikke blandt os, som ikke er af Gud og som paafører Sygdom og tidlig Død. Vi ønsker, at enhver Kvinde skal giftes, og eftersom der ikke er flere Kvinder end Mænd i Utah, saa vil der ingen flertalligt Ægteskab være dersom hver Mand gifter sig, det vil høre op, og det er det bedste Remedie af Verden til at afhjelpe dette „Polygami." Dersom hver Mand vil gifte sig bliver her ingen ugifte Kvindfolk. Men eftersom ikke alle Mænd vil gifte sig, saa har vi Tilfælde, hvor to eller flere Kvinder elsker een og samme Mand og efter eget Valg lever sammen, og det paa en dydig og skikkelig Vis.

„Ja," siger een, „men der er en Lov given af Kongressen imod disse Ting." Jeg veed det, og jeg raader ikke nogen Mand til at gjøre Nogenting, der vilde udsætte ham for at blive sat i Tugthuset. Jeg taler kun om Principet, om hvad vi tror og praktiserer, og hvad der har drevet os til at handle i denne Sag. Jeg har havt nogle af mine Børn med mig nede i Washington, og har sagt til dem: „Her seer I nu den anden Side. Jeg ønsker eder at have Leilighed til at see Samfundet her, og forstaa nogenlunde, hvad det er udenfor vort eget Land." Jeg vilde ikke trække Hætten over et Barns Øine. Jeg vil give Børnene al nødvendig Oplysning om denne Sag, paa det at de maa forstaa det. Jeg skulde ønske enhver af mine Døtre fuldkommen at forstaa det, og hvad jeg saaledes siger angaaende mine egne Døtre, siger jeg angaaende enhver Pige i dette Samfund. Jeg ønsker at see et dydigt Samfund, fri for disse Laster, som fordærver Verden. Sygdomme, der er' almindelig andenstelds, er' ukjendt hertilands iblandt vore Folk, og jeg takker Gud for det og beder ham at det maa vedblive saaledes.

Skal vi komme til at forfølge til Gjengjæld? Nei. Hvorfor ikke? Fordi vi har ikke de samme Beveggrunde til en slig Fremgangsmaade, som de har, der forfølger. De, der forfølger, tror i Almindelighed, at disse, som de forfølger, er dømt til at pines i al Evighed i Helvedes Ild, dersom de ikke kan blive omvendte fra deres Vildfarelser. Følgelig bliver Forfølgelsen, i deres Tanker, et

høist retfærdiggjørende og rosværdigt Middel til Sjælenes Frelse. Disse Følelser har været Drivfjederen for mange Forfølgere, en hellig brændende Nidkjærhed for at snappe Sjælene bort fra Fortabelsens Svælg. De, der har ivret mest for at slæbe Mennesker til Fængslet og paaføre dem Pine og Plage, har i Regelen været ærlige og oprigtige i deres Religion. De mente det var bedre at fordærve Legemet end at Sjælen skulde blive kastet i Helvede; de mente det var bedre for Kjettere at brænde en Time paa Jorden end at brænde evindelig. Men de Sidste-Dages Hellige har ingen saadan Anskuelse om tilkommende Straf. Vi tror der er et evigt Helvede. Men vi tror ikke, at menneskelige Væsner bliver dømt til at være der i al Evighed. Helvedet kan nok være uden Ende, og Straffen ligesaa, men deraf følger ikke, at de, som sendes derhen, skal forblive der i al Evighed. Vi tror at Menneskene bliver gjengjældt for hvad de gjør i Kjødet, og vi kan derfor nok have Raad til at være liberale i vore Anskuelser isaahenseende. Som Broder Woodruff sagde, vi vilde give hvert Menneske Ret til at dyrke Gud efter sin Samvittigheds Bydende, thi vi veed, at hver er ansvarlig for sine egne Handlinger, og at det kun tilkommer os, at fremstille Sandheden, som vi forstaar den, og antager de den er det godt, og forkaster de den, maa de tage imod Følgerne.

Vi vil ikke gjerne gribes i Struben af Andre, fordi de tænker, at vi er vildfarende. For at undgaa dette har vi flygtet adskillige Gange efterladende Alt, og er tilsidst kommen her ud i Ørken i den Tanke, at vi kunde have Fred for en Tid, hvilket vi ogsaa har havt. Men dette Folk kunde ligesaa vel tænke paa at flyve bort fra Jordkloden, som at komme bort fra Verdens Indflydelse. En fremragende Mand, som besøgte mig her, sagde til mig ved en vis Leilighed: „Naar jeg beskuer denne deilige Dal og seer, hvor hyggeligt I har det, saa ønsker jeg, at I var ude af de Forenede Stater." „Hvorfor det?" sagde jeg. „Fordi," sagde han, jeg kan forudsee hvilke Gjenvordigheder I vil have, og at I vil ikke blive tilladt at bo i Fred; I vil blive nødte til at forlade dette Land; Folk vil ikke være tilfreds med at have Jer her." „Hvor skal vi gaa hen?" spurgte jeg. „Om vi gik til Ørken Sahara eller det mest fraliggende ubekjendte Sted paa hele Jordens Flade, saa vilde det ikke vare længe førend vor Industri, Tarvelighed, Enighed og andre Egenskaber, som udmærker os, vilde drage Menneskene til os. Vi kan ikke skjules. Om vi vilde flytte allerlængst bort, til Patagonien eller noget andet Sted, hvad vi seer her vilde blive gjentaget der. Vi er lig den Stad, der ligger paa et Bjerg, og kan ikke skjules. Disse Egenskaber, som udmærker dette Folk, som gjør os saa mærkværdige, som har sat os istand til at gjøre Ørken til et deiligt Sted, som vi har gjort i dette Land, og vilde gjøre hvorsomhelst vi kom hen, disse Egenskaber vilde drage Menneskene til os. Om vi var' paa en Øe, vilde man komme med Skibe til os for at handle, paa Fastlandet Jernbaner og Forbindelsesmidler, som vi har i Dag. Det vilde have været en modig Mand, der vilde have vovet at sige, om saa var, at han ikke havde været en Profet; (I veed nok Profeter taler forunderligt frit; Gud giver dem Frihed til at sige mærkværdige Ting) at i det Tidsrum, som nu er forbi, vilde saadanne store Forandringer være skeet i denne Dal og overalt i disse Dale, og at dette Sted vilde blive af saa stor Vigtighed. Vi hører at Jernbaner skal

komme her til Saltsøstad allevegne fra. Vi kan ikke undgaa at blive hævet. Vi kan ikke skjule os, det er umuligt. Vi har at staa Prøve med Verden, og kan vor Religion ikke bestaa i en saadan Prøve, maa den bukke under. Men det vil den ikke. Den vil udholde Prøven og komme ud af Prøvelsens Ild renere og bedre, og Menneskene vil erkjende dens Skjønhed. Vi er bestemt til at komme i Berørelse med Verden. Gud har sagt det. Vi kunde maaske skjule os i en Krog, men Gud vilde føre os frem for Dagen, at vi skulde komme i Berørelse med Verden og bevise vor Styrke, vise hvad der er i os, og lære mange Ting, som vi behøver Kundskab om.

Jeg beder Gud at velsigne eder mine Brødre og Søstre og Venner, at lade hans Hellig-Aand hvile paa eder og bevare eder i Sandheden. Lad os elske Sandheden og holde fast ved den af vor ganske Hjerte saa vil den føre os igjennem til Seier. Det er den, som vil vedvare i Tid og al Evighed; og at Gud maa hjelpe os til at vedligeholde vor Retskaffenhed og beholde Troen er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Visdomsord.

Fire gode Vaner. Der var fire gode Egenskaber, som en viis og god Mand i sine gode Raad anbefalede til de Unge som Noget de burde vænne sig til, de var nemlig: Punktlighed, uden hvilken man foraarsager Tidsspilde — Nøiagtighed, uden hvilken Feiltagelser vil skee til Skade for os selv eller Andre — Stadighed, uden hvilken Ingenting kan udføres vel og — Hurtighed, uden hvilken fordelagtige Leiligheder gaar tabt, som maaske aldrig tilbydes os igjen.

Andres Mening eller Dom fortjener vor Agtelse og Betænkning. De kommer til os, som en Del af de Materialier, der gaar til at danne vor Opførsel og vort Levnet, og burde ikke med Ringeagt udelukkes af vor Kjendelse. Til samme Tid maa det aldrig glemmes at disse „Andres Meninger" ikke kommer til os som Autoritet, der bør adlydes, men som Gjenstand eller Stof til vor Overveielse og Bedømmelse, og saaledes til mer eller mindre Nytte for os. Vi skulde ikke byde dem Trods, ei heller underkaste os dem, vi skulde hverken forkaste, dem som unyttige, eller give over til dem, som ufeilbare, med mindre de virkelig er det; men overveie dem, og behandle dem derefter.

Naar Nogen skal være Formand for andre, vil han finde sig langt mere heldigt stillet, dersom han selv har baaret Byrden og arbeidet under Foresattes Bydende, end den som fattes denne Erfarenhed. Han veed ved egen Erfaring, hvad de virkelige Vanskeligheder er' og hvorledes de bedst kan blive overvunden. Han behøver blot at huske sig lidt om for at indsee Stillingen, og for at bestemme hvormeget der rimeligvis kan ventes. Derfor er det, hvor som helst det er muligt, vissælig mere sikkert, for at opnaa en fuldkommen Kundskab om en Forretning, at deltage selv i selve Arbeidet førend man paatager sig at være Formand for Andre.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Apostel Orson Pratts Død.

Atter er det faldet i vor tunge Lod at melde en af Israels store Mænds Bortgang. Man vil erindre, at Broder Pratt for næsten et Aar siden blev syg. Siden har han en stor Del af Tiden været sengeliggende, og sjelden har han kunnet forlade Værelset. Hans Sygdom var Diabetes eller Nyresyge. I den sidste Maanedstid har han været i Bedring og havde begyndt sit Arbeide igjen i Historieskriverkontoret.

Den 18de September talede han i Tabernaklet og mindst tænkte Nogen, at det var hans sidste Vidnesbyrd. Sandsynligvis maa hans Arbeide have anstrengt og svækket ham, eftersom han sank gradvis, indtil han den 3die October Kl. 8½ Fm. i Familiens Nærværelse hensov stille og roligt.

Efterretningen om O. Pratts Død modtages med Sorg af alle de Hellige. Han var velbekjendt. Hans advarende Røst har lydt saa længe og saa høit blandt Menneskene, lige fra hans Ungdom og indtil hans Haar og Skjæg var blevet saa hvidt som Snee.

Han var født i Hartford, Washington County, Ny York Stat, den 19de September 1811. Var en Søn af Jared og Charity Pratt. Hans Fader nedstammede fra Løitnant William Pratt, som kom fra England iblandt de saakaldte Pilgrimsfædre i Aaret 1636. Hans Forældre var flittige Arbeidsfolk, hvorfor han var vant til at arbeide fra sine tidlige Drengeaar. Han gik i Skole til han var 15 Aar og erhvervede sig en for den Tid god almindelig Skolekundskab, og blev kjendt med Regnskab og Bogholderi. Han vedblev derefter at bestræbe sig paa at erholde Undervisning i Skolerne i Vintertiden og om Sommeren maatte han arbeide. I Efteraaret 1828 gjorde han en Reise paa 700 eng. Mil til Connecticut og Long Island og studerede der paa et Akademi Geographi, Gramatik og Landmaalerkunsten.

Uagtet baade han og Forældrene var gudfrygtige Folk og Bibellæsere, saa bandt de sig dog ikke til noget Parti førend 1830, da en anden Søn, P. P. Pratt, bragte dem Evangeliet, saasom han havde lært det af Joseph Smith. En Maaned derefter reiste Orson 200 Mil for at see og tale med Profeten, som boede i Seneca County, for at adspørge, hvad Guds Villie var angaaende ham, og den 4de November modtog han den Aabenbaring, som findes i Pagtens Bog 56de Stykke, hvori iblandt Andet Herren siger til ham, at han er kaldet til at opløfte sin Røst som en Basuns Lyd, baade længe og høit, og raabe Omvendelse til en ond og forvendt Slægt, og berede Herrens Vei til hans anden Tilkommelse.

Han blev ordineret til en af de tolv Apostler 1835, og var den sidste levende

af de første Tolv. Han har reist over Havet paa Mission oftere end nogen anden Mand, og har vandret mange tusinde Mile tilfods for at frembære det ham anbetroede Budskab. Hans Levnet og hans Gjerninger er' kjendt af de Hellige og mange Folk udenfor Kirken er' mere eller mindre bekjendt dermed. Der fandtes vistnok Ingen, der overgik ham i at fortolke Skriften, med hvilken han udentvivl var mere kjendt end nogen Anden i denne Tidsalder. Men han var ikke alene en dybsindig Theolog, men de Fuldkommenheder, han havde opnaaet paa Videnskabens Kampplads, var' ikke ubetydelige. I Astronomien gjorde han nogle vigtige Opdagelser, hvilken Videnskab han især delesbed hengav sig til at dyrke.

Hans store Kyndighed i den hellige Skrift kom ham meget tilgode i hans berømte Diskussion om Polygami med Dr. Newman i 1870. Lad os sige i Korthed, han var en af Jordens ædleste Sønner. Hans Vei gjennem Livet var ingenlunde magelig. Han var ligesom hans guddommelige Mester, i hvis Tjeneste han arbeidede saa værdigt, „et Bedrøvelsens Menneske og forsøgt i Sorg.“ Hans Tanker var saa optagen i Guds Riges Anliggender, at han gav kun liden Agt paa at samle Midler. Hans naturlige Tilbøielighed var det Modsatte til Attraa efter materielle Sager, og følgelig har han ikke nogentid været rig. Tvertimod har han mange Gange maattet kæmpe med Fattigdom under høist ugunstige Omstændigheder. Han var en Mand af en meget ligefrem Karakteer, og i Ærlighed var han fuldkommen, og det kunde med Rette siges om ham, at han var en „Israelit uden Svig.“

For to Uger tilbage glædede de Hellige sig atter, efter en lang Mellemtid, over at høre hans velbekjendte og kjere Røst i Tabernaklet. Broder Orson Pratts Minde vil aldrig dø, og det gode og store Arbeide, han har udført i dette Liv, vil findes optegnet og opbevaret i Evighedens Arkiver. Mange er' de, der velsigner hans Navn i denne Prøvestand og Myriader vil ære ham herefter. Alle Sidste-Dages Hellige sørger over hans Bortgang, saa og Mange udenfor vort Samfund, men hvo forstaar tilfulde at beregne hans Værd? Han efterlader en talrig Familie, og det ganske Folk deltager med dem i deres Sorg.

Begravelsen bestemtes at foregaa den 6te October Kl. 1 Em.

Orson Pratts sidste Tale, den 18de September 1881.

Det er næsten et Aar siden jeg har kunnet staa frem og tale i en Forsamling, og jeg har i den Tid lidt saare meget. Jeg er nu velsignet med en Leilighed til at nyde den Fornøielse at benytte nogle Minuter, eller saalænge som min Helbredstilstand vil tillade, til at tale nogle Ord til de Forsamlede. Jeg er lige istand til at staa paa mine Fødder; den meste Tid har jeg næppe kunnet sidde oppe. Jeg tror, at de Hellige har bedet for mig med Tro. Havde de ikke gjort det, tvivler jeg meget om, at jeg nu kunde været her. Uagtet mine legemlige Lidelser, og at man saalænge ikke har hørt mig i offentlige Forsamlinger, saa har jeg dog følt den samme varige Kjerlighed til de sande Grundsætninger og til Guds Folk under

disse Lidelser, som jeg følte medens jeg var karsk. Der er intet saa dyrebart for mig som Saliggjørelsens store Principer. Det er imorgen 51 Aar siden jeg blev døbt, og i de 51 Aar har de altid været fremmest paa mit Sind. Rigdom, denne Verdens Ære o. d. l. har kun været af ringe Betydning for mig i Sammenligning med den evige Salighedś Rigdomme, det evige Evangeliums Velsignelser, den nye Pagt vi har sluttet, den store Gjerning Herren vor Gud udfører ved sin almægtige Haand i den Tidsalder vi lever i. Jeg haaber og sikkerlig tror, at det, som har havt en saa fremragende Plads i min Forstaaelse, i mine Tanker, i mine dybe Betragtninger, i mit Sind, vil vedblive at beholde den samme Stilling hos mig saalænge Herren skal tillade mig at tøve her i denne Prøvestand. Som sagt, et og halvtredsindstyve Aar bliver det siden jeg indgik i denne Kirke, som da var indskrænket til et lille Landdistrikt i Staten Ny York. Kundskaben om Evangeliet havde da ikke spredt sig vidt. Hvilken Kontrast mellem da og nu! I Morgen — om jeg lever til i Morgen — bliver jeg 70 Aar gammel, hvilket siges at være Menneskets almindelige Alder. Saamange Aar er Mennesket beskikket. Saa siger en af de indspirerede Skribenter, og om et Menneske skulde naa nogle Aar over de tre Snese og ti, saa er de fyldt med Lidelser og Sorg og Alderdoms Svagheder. Dog fortrøster jeg mig til, at hvis det tilstedes mig at leve længere end den beskikkede Tid, eller rettere den Periode, saa fortrøster jeg mig til, at mine Dage skal ikke blive Lidelsers Dage. I al Fald, hvad mit Sind angaar, mine Forstandsevner, de hviler, de har Fred. Jeg veed hvad mine Forhaabninger er'. Jeg kjender Saliggjørelsens Plan. Jeg har havt Guds Aand til at undervise mig mere eller mindre alle mit Livs Dage, og dette har været mig til stor Fortrøstning. Følgelig, hvis jeg overlever de 70 saa forventer jeg ikke at have mit Sind betynget med Sorg. Jeg vil maaskee have Lidelser at gjennemgaa, og dog maaskee ikke synderligt.

Jeg ønsker at hendrage eders Opmærksomhed for nogle Øieblikke til en Gjenstand, som staar i nøie Forbindelse med de Dage, som jeg har talt om nemlig, Kirkens Opkomst. Paa Torsdag Aften bliver det 54 Aar siden Profeten Joseph Smith, da kun en Dreng, blev tilladt af en Herrens Engel at tage Mormons Bogs Guldtavler ud af Høien Cumorah, som den kaldtes i gamle Dage. Dette betragter jeg som en af de mest vidunderlige Tildragelser, som har fundet Sted i de sidste atten Aarhundreder. At tillades at skue en hellig Engels Ansigt, og saa tillades i Overensstemmelse med gammel Profeti at udtage en Optegnelse af Jorden, der angaar en Halvdel af Kloden, og giver de Folks og Nationers Historie, som beboede denne store vestlige Verdensdel. Mere vidunderligt end Noget, der er skeet i den lange Periode. Hvad der gjør det end mere vidunderligt er, at det er forbundet med Aabenbaring, med noget, der kommer fra Himmelen, med guddommelig Fuldmagt. Gud tillod denne Optegnelse at blive taget fra dens gamle Gjemmested Det var Gud som sendte Engelen til at overlevere disse Optegnelser til denne Dreng. Og hvad Hensigt havde Gud med disse vidunderlige Ting? Det var for at grundfæste det Rige, paa Jorden, som den fordums Profet Daniel spaaede om, at det skulde blive oprettet i de sidste Dage, hvilket skulde bestaa evindelig. Det skulde tilsidst ligesom blive til et stort Bjerg og opfylde hele Jorden. Hvad kunde vel være af større

Vigtighed? Det var spaaet at Saadant skulde skee, at et saadant Rige skulde opstaa, at Gud skulde stifte det, at han skulde lægge Grundvolden dertil, at han skulde oprette det. Naar vi gaar tilbage til Fundet af Mormons Bog; naar vi gaar tilbage til den mærkværdige Dag, da Gud sendte sine Engle til at bekræfte Optegnelsens Guddommelighed for tre andre Personer; naar vi gaar tilbage til den Tid denne Kirke blev stiftet; saa finder vi, at Gud har i alt dette talt selv. Vi valgte ikke Dagen til dette Rige at stiftes paa. Profeten Joseph Smith valgte ikke Dagen, men Gud udpegede Dagen og Maaneden da denne Gjerning skulde udrettes. Følgelig er det Guds Værk. Det var Gud og ikke Menneskene, at der oprettede dette Rige. Er der nogen Myndighed bleven indstiftet i denne Kirke siden dens Organisation, som er indstiftet ved Menneskers Magt? Ikke een. Enhver Myndighed i denne Kirke, høi eller lav, eller af hvilkensomhelst Egenskab Kaldet er, eller Pligterne monne være, den Myndighed er indstiftet af Gud. Vi har ingen Optegnelse, ingen skreven Beretning om at nogen Apostel er bleven kaldet og ordineret i denne Kirke ved menneskelig Myndighed.

Det er netop hvad man kunde vente. Andet end dette kunde ikke tilskrives Guds Rige. Guds Rige kunde ikke oprettes af Mennesker. Mennesket har end ikke Ret til at vælge Dagen til dets Stiftelse. Mennesket har ingen Ret til at vælge den ringeste Embedsmand i det Rige, det maa alt komme fra Himmelen. Det var sagt at et saadant Rige skulde blive oprettet, og det blev oprettet. Det blev oprettet efter Guds Villie, hans egen faste Beslutning; ikke efter nogen Sekterers, Theologs eller lærd Mands Luner eller Ideer, men efter den store Jehovas eget Sind. Vi har seet dette Riges Fremgang. Vi har seet hvad Gud har gjort i de sidste 51 Aar. Vi har seet hans Haand aabenbar. Vi har seet Riget organiseret, ikke for de Hellige at bo hvor det bliver organiseret, og være adspredte over hele Verden lig Sekterne, men et Rige, der skulde indsamle alle Guds Sønner og Døtre efter de gamle Profeters Spaadomme til eet Sted paa Jorden, for at berede dem til de store Begivenheder og Tildragelser, som skulde finde Sted naar han skulde udføre det Værk. Og hvor forunderligt det er at betragte, hvor mange Skibe der har faret over det store Hav i fuldkommen Tryghed, med Guds Folk til den bestemte Havn, til et Land, hvor de kan glæde sig i eet Legeme, paa eet Sted, i een Landstrækning i Israels Bjerge, den vestlige Halvkugles store Rygben, om vi maa saa benævne det. Alt dette opfylder Profetierne.

Men jeg maa ikke gaa videre med dette Emne. Hvor lykkelig jeg føler, efter at have været saa nær Døden, hvor lykkelig jeg føler ved atter at kunne opløfte min Røst til eder. Jeg veed ikke om I kan alle høre mig, men jeg haaber at min Røst vil blive styrket. Jeg haaber at mit Legeme vil blive styrket, jeg haaber at mine Forstandsevner, hvis de er' bleven svækket af Sygdommen, ogsaa maa blive styrket, og at jeg i Ydmyghed maa have det Privilegium at opløfte min Røst og vidne om Guds Magt for Tusinder i disse Bjerge om ikke ude blandt Menneskene paa Jorden. Det er en Dag hvorpaa han har begyndt et mægtigt Arbeide, og Grundvolden er alt lagt og er fuldkommen bred, og han har et talrigt Folk, ved hvilket han kan virke og udføre sit mægtige Arbeide; og uagtet jeg er svag i Legemet, veed jeg dog ikke om jo Herren endnu kan styrke mig til atter at forkynde glade

Tidender om stor Glæde ude blandt Nationerne paa Jorden, eller udføre hvadsomhelst Pligter, der maatte blive mig tilskikket af hans Kirkes General-Autoriteter.

Gud velsigne Folket i Zion, alle de Sidste-Dages Hellige adspredte overalt i disse Bjerglande; gid han førend mange Aar forløber vilde velsigne os med en fuldkommen Forløsning efter de i hans Ord givne Forjættelser, Amen.

Sæt Eders Lid til Gud.

Der er rimeligvis Ingenting mere beregnet paa at duliggjøre os til Lyksalighed end Tillid til det allerhøieste Væsen. Ligemeget hvad Skikkelse Prøven har — det være sig Forfølgelse eller anden Forurettelse, Bekymring for Livets Ophold eller anden Sorg, dersom vi forlader os paa Jehovas stærke Arm, saa har vi Fred i vort Indre. Det er ei alene nødvendigt at tro, at Gud er til, men ogsaa at „han bliver deres Belønner, som flittig søger ham." At øve vor Tro paa hans Barmhjertighed og Godhed tilstrækkelig til at kunne tjene ham tro, er det samme som at have et sikkert Haab om Salighed. Sand Tillid til Skaberen viser sig deri, at man er villig til at adlyde hans Bud og Love og overlade Følgerne til ham. Og jo stærkere vor Tro er, jo bedre er vi istand til med Frimodighed at gjennemgaa de Gjenvordigheder, der ofte paafølger Evangeliets Adlydelse. Dette er Nøglen til de store Velsignelser Guds Folk har opnaaet i alle Tidsaldere. De er' og har altid været de største Helte i Verden. De har gjennemgaaet de største Lidelser med den mindste Sorg, har lidt den meste Forfølgelse med den mindste Klage, og har imødegaaet de allergrueligste Dødsmaader saagodtsom med Tilfredshed. De saa de Retferdiges hellige Løn gjennem alle deres Prøvelser. De har sat deres Lid til Gud. De holdt hart ved hans Forjættelser, og det holdt dem oppe, hvor Andre vilde have bukket under. De nød en Lyksalighed, hvor somme Andre vilde være bleven overvundne af Forfærdelse. De døde i Tapperhed med Fred og Haab, da maaske mange Andre vilde have vanæret deres Minde ved at give op i Prøvelsens Stund.

I de Sidste-Dages Helliges Levnetsløb seer vi et smukt Exempel paa denne Kjendsgjerning. Hvad kunde have understøttet Profeten Joseph under hans næsten idelige Forfølgelser uden den store Tro han havde til Israels Gud, som havde lovet ham, at hans Arbeide skulde lykkes, og at omend Martyrers Blod skulde blive udgydt, Kirken skulde aldrig blive ødelagt, men triumfere tilsidst. Denne Tillid til Abrahams, Isaks og Jakobs Gud har understøttet de Hellige hidindtil, og vil føre dem igjennem til Seir. Hvad kunde bevege Ældsterne til at forlade hyggelige Hjem, Forretninger, Familie og Venner, og reise tusinde Mile paa egen Bekostning, for Menneskenes Børns Frelses Skyld, uden Troen? Idet de kaldes af Guds Tjenere, forlader de ethvert jordisk Anliggende, og gaar ud stolende paa den Almægtiges Kraft til at understøtte dem og deres Kjere, og til at hjelpe dem i deres Missions hæderlige Udførelse i en Tid af to eller flere Aar. De veed at det er Guds Gjerning og at han vil forsørge sine. De virker altid og tillader ingen Tanke om Hjemmet at hindre dem i deres Pligters Udførelse, men med al

deres Sone „sætter de Skulderen til Hjulet", og hjelper til at rulle Riget fremad. Hvorfor gjør de det? Fordi de har Tro og Tillid til Gud. Dersom Nogen af dem skulde undslaa sig, naar han blev kaldet, og undskyldte sig med verdslige Anliggender, vilde han blive anseet som uværdig til en Kristi Tjeners store Kald. Søstrene ogsaa — disse værdige Mænds Hustruer — deltager i Inspirationen og gjør hvad de kan til at lette Byrden og betage Skilsmissen sin Bitterhed saa meget som muligt. De skriver opmuntrende Breve hjemme fra, vaager over de Smaa og stræber at gjøre deres Del til Saliggjørelsens store Værks Forfremmelse. De hører med Bedrøvelse, at deres Mænd er bleven forkastet paa et Sted. og med Glæde, at de har været i Stand til at udrette noget Godt paa et andet Sted. De beder for dem, og de sætter ogsaa deres Lid til Gud. Og dog, uagtet alt dette, hvad Andre vilde kalde Opofrelser, bliver de Hellige seet hen paa med Mistanke og beskyldt for alt hvad ondt er. Dette kan vi ogsaa holde ud, fordi vi sætter vor Lid til Gud; og vi veed, at han om en liden Tid vil aabenbare den vantro Verdens Daarskab og skaffe sit Folk Ret ved sin mægtige Kraft. „Vi veed paa hvem vi forlader os." Han er den samme Gud, som udfriede Israel i fordums Dage. Vi har uindskrænket Tillid til hans Ord og til hans Forjættelser, thi de feiler aldrig, og endskjøndt det kan see ud for de Vantro, som de ikke gik i Opfyldelse, saa er de dog uudslettelig skrevne i de Trofastes Minde i Kristum Jesum, og saa sandt som han lever, vil enhver af dem blive bogstaveligt opfyldt!

Beskikkelse. Ældste James Yorgason er herved løst fra hans Beskikkelse til Stockholms Konference, og beskikket til at arbeide i Skaanes Konference.

Notitser. Et nyt Oplag af „Guddomlig Fuldmagt" eller „Var Joseph Smith sendt af Gud?" er nu udkommet.

Konferencen vil blive holdt i Rømersgade 22 Lørdagaftten fra 8 til 10, Søndag Fm. fra 10 til 12 og Eftermiddag fra 2 til 4 samt i Regnegade 26 Søndag Aften fra 7 til 9.

Korrespondance.

Udtog af et Brev fra Emigranterne.

Saltsøstad den 23de Septbr. 1881.

Til „Stjernens" Kontor.

Kjere Broder! Vi forlod Ny York den 14 dennes. Vor Reise var behagelig og hurtig. En engelsk Søster paa 67 Aar døde den 20de nær Evanston. Den 21de kom vi her til. De, der ingen Bekjendter havde, førtes til Tiendegaarden, hvor der, som sædvanligt, blev sørget for deres Fornødenheder. Brødrene Flygare og A. W. Carlson var omtrent de første, som kom og efterspurgte, hvad vi kunde ønske dem at gjøre for os.

Eders Broder
L. M. Olson.

De den 14de Oktbr. afreiste Emigranter ankom i god Behold til Liverpool den 19de Kl. 10 Fm. I Begyndelsen var deres Reise streng, idet Skibet allerede maatte ankre op paa Kjøbenhavns Red og ligge der til næste

Morgen den 15de, da de lettede og stod Sundet ud, men naaede ikke langt ud i Kattegattet, førend de paagrund af Stormens Voldsomhed maatte vende om og søge Ly paa Helsingørs Rhed, hvor de blev liggende til næste Morgen den 16de Kl. 10 Fm., da Stormen sagtnedes, saa at Skibet kunde fare frem. Skibets Befalingsmænd var meget omhyggelig for de Reisende, og den lille Flok var vistnok ogsaa taknemlig for Brødrene Madsens og Olsens faderlige Varetægt over dem, og maa disse Mænd fortsætte deres Reise hjemad med Glæde over det Arbeide, de har udført i Herrens Vingaard, og maa den lille Flok føle sig hjemme, naar den samles med den store Hjord i Zions Dale.

Konferencemødet i Kristiania afholdtes den 1ste og 2den October paa de Helliges egen Forsamlingssal, der var smykket med Blomster o. s. v. Af Brødre fra Zion var følgende tilstede: Ældste C. D. Fjeldsted, Missionspræsident, Ældste C. Hogensen, Konferencepræsident, Ældsterne L. K. Larsen, N. H. Børresen og H. O. Maglebye.

Lørdagaften Kl. 8 begyndtes med de sædvanlige Ceremonier og Mødet blev erklæret for aabnet; hvorefter de forskjellige Forstandere blev fremkaldt, og de gav gode Beretninger om Tilstanden i Grenene, baade ihenseende til de forskjellige Foreninger osv. og Udsigter til Evangeliets Fremgang, uagtet der paa sine Steder var Forfølgelse.

Præsident Fjeldsted udtalte sig glad over at være tilstede, samt over Sangkorets Dygtighed, og gav Raad og Formaninger til det arbeidende Præstedømme og de Hellige ialmindelighed.

Søndag Formiddag Kl. 10 fortsattes Mødet med Sang og Bøn. Ældste Oluf C. Larsen udtalte sin Glæde over atter at være kommen tilbage til sit Fødeland efter 19 Aars Forløb, og det for at prædike Evangeliet.

Præsident Fjeldsted talte om Begyndelseslæren i Kristo; Kirkens Udbrydelse og Gjenoprettelse; Daab for de Døde osv.

I Eftermiddagsmødet foresloges Kirkens Autoriteter til Anerkjendelse, og Forslaget blev enstemmigt vedtaget.

Ældste Maglebye talte om de Helliges Indsamling til Zion og om Nationernes Ødelæggelse, samt hvorledes Lydighed til Evangeliet fører til det evige Liv.

Præsident Fjeldsted sammenlignede Evangeliet med Kristenhedens Lærdomme, talede om Guds personlige Væsen, Verdens Skabelse, Guds Styrelse med sine Tjenere og Børn, og Guds Riges Bestandighed trods de mange Hindringer, der lægges det i Veien. Han formanede de Hellige til Trofasthed og nedbad Herrens Velsignelse over dem.

Om Aftenen talte Ældste L. K. Larsen om Guds Riges Grundsætninger, Frelserens Mission og Rigets Oprettelse paa denne Tid.

Ældste Telleffsen talte om Guds Aabenbarelse for Joseph Smith osv.

Mødet blev dernæst sluttet til ubestemt Tid, med Taksigelse af Ældste Børresen.

Tirsdagaften afholdtes et Møde af Præstedømmet.

M. Thorstensen, Skriver.

Kapitler af Præsident Brigham Youngs Levnetsløb.

(Af E. W. Tullidge. — En Ikke-Mormon.)

(Fortsat fra Side 32.)

Han foreslog at ryge Fredspiben mellem „Mormonerne" og hans Krigere, og ønskede, at den store Høvding for hans „mormonske" Brødre skulde komme til hans Leir.

Dette vilde Brødrene ikke tillade; men Heber C. Kimball, Oberst Markham og Apostelen Woodruff gik i Præsidentens Sted, thi Pionererne var begjerlige efter at stifte Venskab med Indianerne for deres Emigrationers Skyld over Sletterne. De fik nogle af deres stjaalne Heste tilbage.

Paa Fort Laramie spiste Præsident Young, Kimball og Andre af Apostlerne til Middag med Commandør Stockton, som var reisende fra San Francisko-Bugten, med 40 af hans Folk og skulde østenpaa.

Den 19de Octbr. mødte Pionererne en Trop Politi til Hest fra Vinterkvartererne, under deres Kaptain, Hesea Stout, som kom for at møde dem, i den Tanke, at de behøvede Hjelp.

Da de nærmede dem til Vinterkvartererne, kom Søstre, Mødre og Hustruer ud for at møde de tapre Mænd, som havde fundet et andet Zion for dem. De sendte ogsaa Vogne ud, belæssede med de rigeste Produkter i Vinterkvartererne og de bedste Delikatesser fra Spisebordet, som elskende Hænder havde beredt. . . . .

Da de kom Vinterkvartererne nær paa fire engelske Mile, blev der gjort Holdt; Kompagniet blev samlet sammen i Orden og tiltalt af Præsident Young, som da aftakkede Pionererne med sin Velsignelse.

De drog ind i Byen med Orden. Paa Gaderne mødte man dem for at give dem Haandtryk, eftersom de drog forbi, og hver Pioneer gik til sit eget Hjem. Dette skete den 31te Octbr.

Pionererne fandt de Hellige i gode Omstændigheder og lykkelige; de var bleven storligen velsignet. Jorden havde frembragt i Overflødighed under deres vanlige Flid og gode Dyrkning.

I Løbet af November Maaned kom meget vigtige Sager for de Tolv; og paa Slutningen af Maaneden blev et Forslag om at reorganisere det øverste Præsidentskab, hvilket havde været ledigt lige siden Joseph og Hyrum Smiths Martyrdød, taget under Overveielse.

Den 3die December blev der afholdt en Konference paa den østlige Side af Floden, men efter at have besluttet strax der at bygge et stort Tabernakel til Menighedens Forsamling, ophævedes den til om 3 Uger.

Den 5te December holdtes der en Fest og et stort Raad i Ældste Hydes Hus, som havde havt Opsynet og Forvaltningen i Vinterkvartererne under Pionerernes Fraværelse.

I dette Raad af de tolv Apostler udtrykte deres Præsident først sine Anskuelser om Reorganisationen af det øverste Præsidentskabs Kvorum, og ønskede at de, som var' nærværende, skulde gjøre det samme, hver i sin Orden, hvilket skete saaledes: Heber C. Kimball, Orson Pratt, Wilford Woodruff, Willard Richards, George A. Smith, Amasa Lyman og Ezra T. Benson; derpaa sluttede Brigham Young.

Orson Hyde foreslog da Brigham Young som Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og at han udnævnte sig to Raadgivere til i For-

ening med ham at danne det øverste Præsidentskab. Woodruff understøttede Forslaget, og det blev enstemmigt vedtaget.

Præsident Young udnævnte derpaa Heber C. Kimball som sin første Raadgiver og Willard Richards som sin anden Raadgiver, hvilket blev understøttet og enstemmigt vedtaget.

De Tolv samledes atter den næste Dag og beskikkede Fader John Smith som præsiderende Patriark for hele Kirken.

Konferencen forsamlede sig atter den 24de December og varede i fire Dage. I det af runde Træer opførte „Tabernakel" forsamlede sig et Tusinde Mennesker og valgte Brigham Young til Præsident for Jesu Kristi Kirke i den ganske Verden." Dette blev atter bekræftet ved Generalkonferencen i October Maaned næste Aar i Saltsøstad.

I Løbet af de første tre Maaneder i Aaret 1848 havde de Hellige i Vinter-Kvartererne travlt med at berede dem til Kirkens Hoved-Emigration til den store Saltsøes Dal; men de androg tillige den lovgivende Magt i Jowa om Tilladelse til at organisere et County i det af Pattowatomierne forladte Land, og om Oprettelsen af et Post-Kontor.

Den 6te April blev den sædvanlige Generalkonference afholdt, og derved blev Dagen for Kirkens Organisation høitideligholdt; den 11te ankom Udsendinge fra Staden ved den store Saltsø. De var' af Batallionen.

Præsident Brigham Young arrangerede en Fest for sine umiddelbare Forbundne, af hvilke Nogle skulde reise paa Mission, andre var' beskikket til at forblive paa Udkanten af Ørken for at bestyre og veilede Emigrationen; medens Brigham Young selv skulde lede Fortroppen af Folket til Bjergene.

Omtrent midt i Mai var' Alle iøvrigt beskæftiget i Vinterkvartererne.

(Forts.)

Dødsfald. Anton Thor, Søn af Lars og Anne Svendsen i Moroni, født den 29de Marts dette Aar, er død den 25de August af Sommersyge.

Christen Rasmussen døde i Mink Creek i Utah den 14de September. Han var født i Ribløse paa Sjæland 1820 og udvandrede 1880.

Christian Olsens Hustru Christine døde den 22de September af Lungebetændelse. Hun var født i Christiania 1823 og udvandrede 1872. Var Moder til 10 Børn og havde 29 Børnebørn.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.